

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΚΑΤΩΤΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΣΑΟΥΛ

ΣΗΜΕΙΟ ΕΠΑΦΗΣ

Όταν κάποιος μᾶς ἔχει κάνει κάτι κακό, πολλές φορές μᾶς εἶναι δύσκολο νά τό ξεχάσουμε. Τό φέρνουμε συνέχεια στό μυαλό μας καί ἴσως νά λέμε: «Θα ἴρθῃ κάποια στιγμή πού θά τόν ἐκδικηθῶ! Θά τοῦ δώσω νά καταλάβει τό λάθος του καί θά μετανιώσει πού μοῦ φέρθηκε ἔτσι!»!

Σήμερα θά μεταφερθοῦμε στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Θά συναντήσουμε τό Δαβίδ καί θά δοῦμε πῶς αὐτός ἀντιμετώπιζε ὄσους τοῦ εἶχαν κάνει κακό...

ΔΙΗΓΗΣΗ

Πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν ὁ Σαούλ. Αὐτός εἶχε κυριευθεῖ κάποτε ἀπό πολύ μεγάλη στενοχώρια κι ἔγινε μελαγχολικός. Όταν τόν ἔπιανε ἡ μελαγχολία αὐτή καθόταν μόνος καί ἀμίλητος. Ὅλοι καί ὄλα τοῦ ἔφταιγαν. Μαῦρες καί ἀπελπιστικές σκέψεις ἔρχονταν στό νοῦ του. Τό πρόσωπό του γινόταν ἄγριο καί κανείς, οὔτε οἱ δικοί του, δέν τολμοῦσαν νά τόν πλησιάσουν. Ὁ μόνος πού μπορούσε νά τόν ἡρεμεῖ καί νά τοῦ διώχνει τή στενοχώρια ἦταν ὁ Δαβίδ.

Ὁ Δαβίδ ἦταν ἀκόμα τσοπανόπουλο. Ἔμενε μαζί μέ τόν πατέρα του κι ἔβοσκε τά πρόβατά του. Ἐκεῖ στήν ἐξοχή εἶχε μάθει νά παίζει τή λύρα. Κι ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολύ τό Θεό, ἔφτιαχνε θρησκευτικά ποιήματα, ψαλμούς. Τά τραγουδοῦσε καί τά ἔπαιζε μελωδικά στή λύρα του.

Ἔτσι ὁ Δαβίδ ἀπέκτησε τή φήμη ἑνός πολύ σπουδαίου μουσικοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Σαούλ τόν εἶχε στό παλάτι του γιά νά τοῦ τραγουδᾷ καί νά τοῦ διώχνει τή θλίψη. Ἦταν λοιπόν ὁ Δαβίδ μεγάλος εὐεργέτης τοῦ Σαούλ.

Πέρασε λίγος καιρός καί οἱ Ἰσραηλίτες ξεκίνησαν πόλεμο μέ τούς Φιλισταίους. Τότε ὁ Δαβίδ ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα. Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ σκότωσε τό Γολιάθ καί κατόπιν οἱ Ἰσραηλίτες νίκησαν ὀλοκληρωτικά τούς Φιλισταίους. Ὅλος ὁ κόσμος ζητωκραύγαζε:

– Ὁ Σαούλ νίκησε χιλιάδες καί ὁ Δαβίδ μυριάδες!

Αὐτά τά λόγια ὁμως δέν ἄρresαν καθόλου στό Σαούλ...

«Ὡστε κάνουν τό Δαβίδ ἀνώτερο ἀπό μένα!»! σκέφθηκε.

Καί ἀπό τότε φθονοῦσε τό Δαβίδ. Ὅχι μόνο ξέχασε τήν εὐεργεσία πού τοῦ ἔκανε, ἀλλά καί ζητοῦσε εὐκαιρία νά τόν θανατώσει.

Τί νά κάνει τώρα ὁ Δαβίδ; Δέν μπορούσε νά μείνει πιά κοντά στό Σαούλ. Στά ἀνάκτορα κινδύνευε ἡ ζωή του. Μιά μέρα ὁ Σαούλ ἔριξε μυτερό κοντάρι ἐναντίον του, ἀλλά ὁ Θεός τόν φύλαξε. Τελικά ἀναγκάστηκε νά φύγει καί νά γυρίζε στά βουνά καί στίς ἐρημιές. Ἀλλά ὁ Σαούλ δέν ἠσύχαζε. Ἦθελε μέ κάθε τρόπο νά τόν σκοτώσει. Πῆρε λοιπόν μαζί του 3000 στρατιῶτες καί βγήκε νά σκοτώσει τό Δαβίδ!

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ὁ Δαβίδ καί μερικοί φίλοι του γύριζαν στά βουνά, βρῆκαν μιᾶ μεγάλη σπηλιά.

– Ἄς ποῦμε νά ξεκουραστοῦμε λιγάκι κι ἄς συνεχίσουμε τήν πορεία μας μετά, εἶπαν.

Πράγματι, μπῆκαν στή σπηλιά, προχώρησαν στά βαθιά κι ἐκεῖ, καθώς ἦταν κουρασμένοι, ἀποκοιμήθηκαν. Ξαφνικά ὁμως τούς ξύπνησε κάποιος θόρυβος. Ἄκουσαν κάποιον νά πλησιάζει. Ὁ Δαβίδ ἔκανε νόημα στους συντρόφους του νά μείνουν ἀκίνητοι.

Τότε βλέπουν νά μπαίνει στή σπηλιά ἕνας ψηλός καί γεροδεμένος ἄντρας. Ἦταν ὁ Σαούλ. Εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό στρατό του καί εἶχε ἔρθει ἐκεῖ μόνος γιά νά ἀναπαυθεῖ. Ποῦ νά φαντασθεῖ ὅτι ἐκεῖ ἦταν ὁ Δαβίδ! Ἐπese λοιπόν καί κοιμήθηκε στήν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου.

Ἦταν ἡ μεγάλη εὐκαιρία γιά τό Δαβίδ! Ὁ ἐχθρός του ἦταν ἀπροσπάτευτος στά χέρια του. Μποροῦσε νά τόν σκοτώσει καί νά ἠσυχάσει ἐπιτέλους ἀπό τά βάσανά του.

– Ἔλα λοιπόν Δαβίδ! Μήν τό σκέφτεσαι! Νά! Ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἔφερε ἔτσι τά πράγματα! Σοῦ παρέδωσε τό Σαούλ γιά νά τόν σκοτώσεις ὅπως τοῦ ἀξίζει γιά τό κακό πού σοῦ ἔχει κάνει, ἔλεγαν οἱ φίλοι του.

Μά ὁ Δαβίδ δέν μπορούσε νά σκεφθεῖ ἔτσι. Ὁ Σαούλ, ὅ,τι καί νά τοῦ ἔχει κάνει, ἦταν βασιλιάς καί τόν εἶχε ὀρίσει ὁ Θεός. Δέν εἶχε δικαίωμα νά τοῦ ἀφαιρέσει τή ζωή.

Σηκώθηκε σιγά σιγά καί πλησίασε τό Σαούλ πού κοιμόταν. Μέ προσοχή ἔκοψε ἕνα κομματάκι ἀπό τό ροῦχο του καί τό πῆρε μαζί του.

Σέ λίγη ὥρα ὁ Σαούλ ξύπνησε. Πῆρε τά ὄπλα του κι ἔφυγε ἀπό τή σπηλιά χωρίς νά καταλάβει τίποτα. Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀρκετά, ὁ Δαβίδ βγήκε καί τοῦ φώναξε:

Κύριε βασιλεῦ!

Γύρισε ὁ Σαούλ νά δεῖ ποιός τόν φώναξε. Τότε ὁ Δαβίδ ἔκανε μιᾶ βαθιά ὑπόκλιση καί τοῦ εἶπε:

– Γιατί, βασιλιά μου, νομίζεις πώς θέλω νά σέ σκοτώσω; Γιατί μέ καταδιώκεις άδικα; Σήμερα ό Θεός σέ παρέδωσε στά χέρια μου, μέσα στή σπηλιά. Μπορούσα νά σέ σκοτώσω, άν ήθελα. Άλλά δέν τό έκανα. Καί γιά νά πεισθεΐς γιά αυτά πού λέω νά ένα κομμάτι από τό ροϋχο πού φοροϋσες όταν κοιμόσουν.

Ό Σαούλ συγκινήθηκε. Κατάλαβε ότι υπήρξε άδικος μαζι του.

– Άλήθεια, παιδι μου Δαβίδ, έσύ φάνηκες πολύ καλύτερος από μένα! Μοϋ άνταπέδωσες καλά ένώ έγώ ήθελα νά σοϋ κάνω κακό. Γι' αυτό πού έκανες σήμερα ό Θεός θά σέ εύλογήσει και μία μέρα θά γίνεις βασιλιάς! Άς είμαστε λοιπόν αγαπημένοι στο έξής!

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

⇒ Ποιά μεγάλο πρόβλημα είχε ό Σαούλ; (ήταν μελαγχολικός)

⇒ Πώς ξεπερνούσε τή στενοχώρια του; (είχε καλέσει τό Δαβίδ στο παλάτι του νά τοϋ τραγουδά τούς ψαλμούς του)

⇒ Τί έκανε ό Δαβίδ κατά τή διάρκεια τοϋ πολέμου ένάντια στους Φιλισταίους; (νίκησε τό Γολιάθ)

⇒ Γι' αυτό πώς άρχισε νά νιώθει ό Σαούλ; (άρχισε νά ζηλεύει, μία μέρα θά τόν σκότωνε μέ τό άκόντιο και τόν κυνηγοϋσε μέ 3000 στρατιώτες)

⇒ Ό Δαβίδ όμως τί αισθήματα είχε γιά τό βασιλιά; (τόν έκτιμοϋσε και τόν σεβόταν)

⇒ Καί πώς φάνηκε αυτό; (είχε πάει μέ τούς συντρόφους του σέ μία σπηλιά νά ξεκουραστεί...)

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

⇒ Ποιά μεγάλη άρετή έδειξε ό Δαβίδ;

Τήν άνεξικακία, τή συγχωρητικότητα. Άν και ό Σαούλ φέρθηκε άχάριστα, άν και τοϋ έκανε μεγάλο κακό, έντούτοις ό Δαβίδ δέν κράτησε κακία στήν ψυχή του. Τόν συγχώρησε μ' όλη του τήν καρδιά και τοϋ 'δειξε σεβασμό και έκτίμηση.

⇒ Στήν καθημερινή μας ζωή, πότε μπορούμε κι έμείς νά δείξουμε άνεξικακία και συγχωρητικότητα;

* Στήν οικογένειά μας: νά συγχωροϋμε άμέσως τούς δικούς μας, άν μάς ποϋν κάτι πάνω στο θυμό τους, νά καταλαβαίνουμε τήν κούρασή τους και νά τούς δικαιολογοϋμε.

* Στο σχολείο, άν τυχόν κάποια παιδιά μάς μιλήσουν ή μάς φερθοϋν άσχημα, έμείς νά έχουμε πλατιά καρδιά και νά συνεχίσουμε νά τούς μιλοϋμε μέ άγάπη

⇒ Κι άν έχουμε άνεξικακία ποιόν μιμούμαστε, έκτός από τό Δαβίδ;

* Τόν ίδιο τό Χριστό πού συγχώρησε τούς σταυρωτές Του και πού συγχωρεΐ κι έμάς κάθε φορά πού έξομολογοϋμαστε.

ΣΥΝΘΗΜΑ

Έχω μία καρδιά πλατιά πού όλους συγχωρεΐ και άγαπά.